

sig, idet jeg ganske indrømmer det ærede Medlem, at det vilde være forskrækkelig kedeligt, hvis vi skulde give de mange Penge ud for at faa en Havn ved Gilleleje, om hvilken man i Løbet af en kortere Aarrække hørte, at heller ikke den duede.

Naar det er blevet sagt, at det var beklageligt, at Vesterhavshavnekommissionen havde beskæftiget sig med disse Sager i Stedet for med den Opgave, for hvilken den egentlig er nedsat, kan jeg godt gaa ind paa den Tanke, at man kan med nogen Skuffelse længes efter at se et Forslag angaaende den Sag, for hvilken en saadan Kommission er nedsat, paa samme Tid, som man naturligtvis alligevel med en vis Tilfredshed kan se, at der fremkommer Arbejder paa andre Omraader. Jeg har ikke været den, der har henvist denne Sag til Kommissionens Behandling, hvad det ærede Medlem selvfølgelig ved. Jeg finder imidlertid, at det kunde være rimeligt, at man har gjort det, navnlig efter at man nu har set et saadant Resultat som det, hvoraf dette Lovforslag har kunnet fremgaa, men jeg tror dog ikke, at jeg vil skride til at henvise noget som helst Anliggende til denne Kommission, forinden vi have set en Betænkning i den Sag, for hvilken den er nedsat. Det kan jeg love det ærede Medlem, at det Arbejde, som Kommissionen har at udføre, ikke skal blive forhalet ved Opgaver af nogen som helst anden Beskaffenhed, for saa vidt jeg altsaa kommer til at tage Bestemmelse. Hvad selve Kommissionens Arbejde angaar, har jeg jo under Behandlingen af Finansloven forleden meddelt, hvad jeg derom vidste, nemlig at Kommissionen var færdig med sine Arbejder, at man var systematisk med Indstillingen, og at man søgte at komme til en fælles Indstilling ogsaa om de Punkter, hvori der havde været Meningsforskel inden for Kommissionen. Man vilde altsaa søge at indskrænke Divergenserne saa meget som muligt og i Fremstillingen af Forskellighederne naa en større Enighed, end der i Forvejen havde været. Dermed er det jo ingenlunde sagt, at der er Uenighed i det hele taget, paa ingen Maade, men at der ikke er fuld Enighed i Kommissionen, og da man mener, at en fortsat Behandling af disse Divergenspunkter muligvis kunde bringe dem ud af Verden, mener jeg at være berettiget til at sige dette, ogsaa til Forklaring af, at denne Betænkning efter Udtalelser fra Kommissionens Medlemmer næppe vil kunne foreligge før om en 3—4 Maaned.

Men da mener man ogsaa at kunne gøre sikker Regning paa, at den vil foreligge. Det Løfte, som jeg altsaa den Gang gav, haaber jeg med Bestemthed at kunne indfri. Jeg skal i alt Fald gøre, hvad jeg kan, for at denne Sag ikke skal trække længere ud end nødvendig. Naar der foreligger et Resultat, paa hvilket man kan bygge et Lovforslag, skal jeg lade mig det være magtpaaliggende, at der ikke gaar længere Tid hen end absolut nødvendigt, for at et Lovforslag kan fremtræde i en saadan Skikkelse, at man kan forsvare det. Jeg haaber, at man saa ved dets Vedtagelse skulde naa det fra saa mange Sider i saa høj Grad ønskede Resultat: at faa en Havn for Fiskerne paa Jyllands Vestkyst.

C. Rasmussen: Maa det blot være mig tilladt at sige, at jeg har følt mig ikke saa lidt beroliget efter de Udtalelser, der nu ere komne fra det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) om, at det ikke er Meningen at indrette Gilleleje Havn til en Trafikhavn i dette Ords videste Forstand. Jeg kan selvfølgelig ikke have det fjerneste imod, at denne Havn benyttes under Isvintre og under andre vanskelige Forhold af Fartøjer, som kunne komme ind i den med de Dimensioner, den vil faa efter det foreliggende Forslag. Maa jeg endvidere tillade mig at sige, at jeg er overordentlig glad ved, at det denne Gang ved Forelæggelsen af et Forslag om en Fiskerihavn eller angaaende Forbedring af en Fiskerihavn synes at være de paagældende Fiskeres Mening, der er gaaet af med Sejren. Jeg tror, at man ved senere Anlæg i lignende Retning skulde lægge sig noget mere paa Sinde, end man hidtil har gjort, at tage Hensyn til Fiskerne paa de paagældende Steder. Det har tidligere altfor ringe Grad været Tilfældet, og Følgen har efter min Overbevisning været, at Forholdene ved adskillige af vore Fiskerihavne saa langt fra ere blevne bedre ved de saakaldte Forbedringer, man har indført, at de tværtimod ere blevne værre. Fiskerne have sagt et, de Ingeniører, som Staten har benyttet, have sagt et andet, og fra Ministeriets Side har man altid taget Hensyn til Ingeniørerne og ignorere Fiskernes Mening. Det synes, saavidt jeg har bragt i Erfaring, at man er kommet bort derfra ved det her foreslaaede Anlæg. Ogsaa derfor kan jeg rette en Tak til det ærede Indenrigsminister, idet jeg altsaa antager, at han har taget noget mere Hensyn til Fiskernes Mening end han